

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroya (vicepresident), Joan Ballester, Maria Favà, Lluís Foix, Rosa Font, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Llorenç Soldevila, Antoni Vila Casas i Pep Collellidemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador
Cot

L'EDICIÓ DE LA 'POESIA COMPLETA' DOS ANYS DESPRÉS DEL SEU TRASPÀS

Joaquim Nadal

Historiador.
Universitat de Girona

Cerdà en estat pur

Que es barallin

El catalanisme polític no ha de defugir la tercera via, al contrari, l'ha d'exigir, perquè els ciutadans d'aquest país han de tenir claríssim en quines condicions es quedarien a Espanya en cas d'op-
tar pel no. A més, l'oferta ha de ser consensuada i tenir la viabilitat política i institucional assegurada. Així que el PP, el PSOE, UPD, Esquerra Unida i Ciutadans tenen l'obligació d'arribar a un acord, respectat per tots els actors, sobre quina ha de ser la relació futura entre Catalunya i Espanya. Són ells que s'han de reunir tantes vegades com faci falta i són ells els que han de buscar una posició conjunta. I, a partir d'aquí, caldrà que decideixin les institucions de Catalunya i, en darrer terme, el poble català.

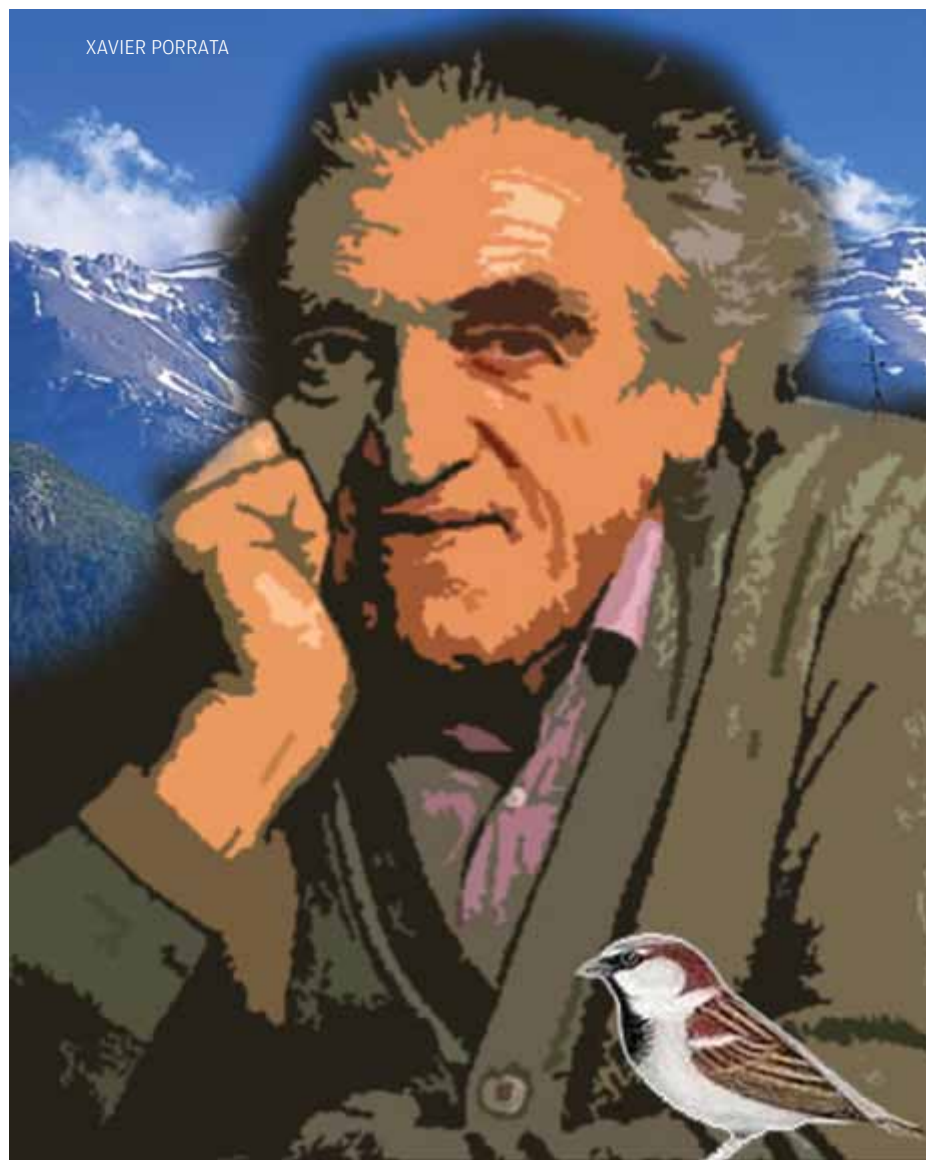
És clar que també pot passar que, a diferència de les forces sobiranistes,

El que no ha de fer el catalanisme és caure en una negociació incerta

l'unionisme sigui incapaç de posar-se d'acord internament. Però si es dona això, quedarà clar que l'espanyolisme és un guirigall incapaç de reformar res. Per tant, en aquest supòsit, l'oferta als ciutadans de Catalunya es limitarà a decidir entre l'emancipació nacional i una comunitat autònoma de règim comú en les condicions actuals.

El que no ha de fer el catalanisme és caure en el parany de sempre, que és entrar amb una proposta pròpia en una negociació incerta en què els diversos actors de l'Estat es mouen a voluntat i pacten el que els convé en el moment en què els convé. L'articulat d'un nou Estatut no ha de sortir de Barcelona, sinó de Madrid. I si no n'hi ha cap, s'haurà d'interpretar que l'*statu quo* és el màxim que estan disposats a concedir.

Federalisme? Reforma de la Constitució? Nou sistema de finançament? D'acord, que ho pactin entre ells i que ordenin als seus delegats al Tribunal Constitucional que aquella oferta s'ha de mantenir. I mentre això no passi, cal anar avançant en la construcció d'un nou estat. Aquesta vegada, el problema el tenen ells.

XAVIER PORRATA

Antoni Cayrol (Sallagosa, 4-11-1920 / Perpinyà, 11-9-2011) va decidir lligar el seu nom a la seva terra, i va associar tota la seva producció literària a Jordi Pere Cerdà. Passats dos anys del seu traspàs, amb colofó de desembre de 2013, s'acaba d'editar la seva *Poesia Completa* (Ed. Viena, 2013). Ha tingut cura de l'edició Marie Grau i hi fa un pròleg Àlex Susanna. Seduït de fa temps per les seves *Contalles de Cerdanya* (1959), havia anat seguint, poc o molt, les seves proses de caire biogràfic i memorialístic (1988, i *Finestrals d'un capvespre*, 2009), o de novel·la (*Passos estrets per terres altes*, 1998). I només havia tingut ocasió de manera esporàdica d'acostar-me a la seva obra poètica amb alguna de les edicions bilingües recents. Però mai no he arribat a tenir l'*Obra poètica* que, el 1966, va editar Pere Verdaguer, i se'm va escapar de les mans i mai més no vaig recuperar l'*Obra completa* que li va editar Columna

Al seu univers poètic s'hi ha d'haver nascut i s'hi ha d'haver viscut per copsar tota la seva força, tota la intensitat, la profunditat i la duresa

el 1988. L'he estat buscant sovint en llibreries de segona mà, però aquest era un llibre novíssim del tot exhaurit i introbable, potser fins i tot saldat a darrera hora en els avatars del món editorial català. Vivíu resignat a tirar de llibres i edicions individuals, sempre amb una visió parcial i molt incompleta. Finalment, però, tenim aquesta edició disponible i feliçment editada. Marie Grau explica clarament l'abast de l'edició: "La *Poesia Completa* que presentem avui no reuneix —com tampoc no

ho feien les precedents— la totalitat de la seva producció. Completa ho és en el sentit de plena i acabada." Àlex Susanna insisteix en aquesta qüestió i ens recorda que "estem davant d'una obra regida per un afany totalitzador, i que en conseqüència se'n lliura com un tot les parts del qual estan d'allò més travades i cohesionades".

ANEM, ARA, AL MÓN CERDÀ. Però abans hem de recordar que la majoria de la gent, quan parlem de la Cerdanya, en parlem amb ulls de fora, amb una mirada emba-
dalida però, potser, inevitablement distant. És igual que faci un any, o deu, o un segle, que els catalans anem a la Cerdanya. Podem anar-hi a fer "excursions científiques", amb finalitats artístiques, filològiques o merament geogràfiques, podem buscar-hi ombra i refugi tot fugint dels moments més xardorosos de l'agost, podem acostar-nos-hi seduïts i encantats per la neu que llisca suau sota els peus dels esquiadors. Hi ha un món més ancestral i profund, d'arrels atàviques, d'estructures agràries i ramaderes, de lligams familiars i de propietat. Hi ha una Cerdanya profunda marcada pel fred i l'aïllament secular i les dificultats d'accés. Les revolucions del ferrocarril, primer, i del túnel, dels túnels hauríem de dir, són relativament recents i només fa algunes dècades que han adquirit un paper secundari els altres accessos per colls i collades. El turisme massiu és de fa quatre dies i la moda de les pletes imita, barroerament, però no igualarà mai les construccions potents dels grans casals. Hi ha, també, un país de frontera. De múltiples fronteres, amb filtres més o menys severs segons els temps i els règims polítics dominants a Espanya i a Europa. Hi ha, és clar, la ferida, les ratlles que separen. Sort que els sentits, principalment la vista, no perceben les ratlles imaginàries que ho volen separar tot i no separen res.

AIXÒ I MÉS ÉS L'UNIVERS POÈTIC de Jordi Pere Cerdà. S'hi ha d'haver nascut i s'hi ha d'haver viscut per copsar tota la força, tota la intensitat, la profunditat, la duresa i la cruïsa, la delicadesa i la sensibilitat d'aquests poemes. Els ocells, els arbres, la terra, la gent, els treballadors, els combatents, els resistents, la memòria recent i la memòria remota. Ara potser, tímidament, podré entendre millor els topants de la Cerdanya i posaré contorns, perfils d'humanitat secular a la densitat acumulada en els prats i les feixes.

SEGUR QUE ÀLEX SUSANNA em permetrà que li manlevi un paràgraf per concloure i explicar-ho millor: "Forma així aquesta obra tot un món: el món Cerdà. Espaiós, obert i tancat, lluminós i alhora ombrívol, dolç i feréstec, aspre i suau, violent i serè, terrenal i còsmic, sempre igual i diferent a si mateix, i tan local com universal en els seus propòsits."